

ubehagelig Fornemmelse af at være den eneste vaagne i en Verden af Søvnængere.«

Hun vilde have sagt mere, men opgav det. Hun kunde jo dog aldrig forklare sig, saa det ikke blev misforstaaet. Hun hørte det ogsaa selv nu, at Tonen var falsk.

Stuepigen kom ind med en Besked. Hun bragte Jytte et Visitkort, og Meta saae, at det gav et lille Ryk i Veninden, da hun læste Navnet.

»Er den Herre her?«

»Ja, han spurgte efter Frøkenen og Gehejmeraadinden.«

»Men jeg har ikke hørt nogen Vogn.«

»Den Herre kom paa Cycle.«

Jytte tænkte ved sig selv, at dette frække Besøg i Grunden kom hende godt tilpas. Hun trængte til Undsætning — og her meldte sig en Redningsmand. Efter nogle Øjeblikkes Overvejelse, hvorunder hun lige saa ofte havde et Nej som et Ja paa Tungen, bad hun Pigen om at tage Teen bort og vise Herren ind.

»Kommer her Fremmede? Saa vil jeg hellere gaa,« sagde Meta.

»Nej, hvorfor dog? Det er en Bekendt af mig. Karsten From — du veed nok — den bekendte Portrætmaler. Han maler for Tiden Greven paa Bækkelund. Han er ganske underholdende.«